

Tragač

1.

Iz gromoglasnog plesnog benda
gde note izleću iz svojih crnih gnezda
da se ubiju –
žena opsednuta patnjom
hoda u magičnom trouglu traganja
gde se vatra rastače
a voda stiže do utapanja –
ljubavnici umiru jedno drugom
vazduh ožiljuju –

U sumračju sunca
zeleno je osuđeno na pepeo
ptice se guše u strahu
jer se nepoznato primiče –
potajno iz noći izrezana
klizi svetlosna smrt
povesti traženja u pesak –

Ploveći do zenita
gde crvenonogi galeb sedi i čeka
već hladi svoj raspadajući prah

Sazvežđe voljenog
dželatom ugašeno
lav s neba pao –

Ona traži i traži
vazduh bolom pali
zidovi pustinje znaju za ljubav
što uveče ustaje mlada
ovo predslavlje smrti –

Ona traži ljubavnika
ne nalazi ga
mora iznova da stvori svet
zove anđela
da joj iseče rebro iz tela
božanskim ga zapahnjuje dahom
beli palmov list u snu
a vene sanjivo iscrtane
Tragajući u svom siromaštvu
ona stavlja mrvu zemlje u usta kao oproštaj
i vaskrsava –

2.

Ti si prorok zvezda
njihove tajne izlaze iz tvoje nevidljivosti
sedmobojna svetlost iz zastrtog sunca
Već su dan i noć izgubljeni
Novo se bliži sa zastavama istine
Vulkanske ispovedi pod mojim nogama –

3.

Raspršen ti si
seme što nigde doma ne nalazi

kako se mogu istražiti pravci vetrova
ili boje i krv
i noć religiozni strah
slutnja – nit u lavirintu te vodi –

4.

Nestrpljenje to je – šumski požar pucketa u žilama
poziva: gde si – po odjeku možda na nebu
a drugi mirno sede za stolom
piju mleko
napolju jorgovan tužno vene
mali brat jaše kozu –
samo joj bol govori da je mrtav
a možda ga je legenda pod sazvežđe
južnog krsta stavila
tamo gde ledena princeza izlazi iz svog smrznutog groba
zvecka joj nakit
zagreva je
led otpada iz blistavih milenijuma
nema vremena da ih sakupi
vreme odlazi u plamen na lomači
sagoreva kad ptice preseku noć –

5.

Jednom su razgovarali na daljinu
dva zatvorenika
dželat je prenosio te glasove
čežnjivim putem ludila tamo i amo
Da li je smrt ikada imala lepših poklona da dostavi –

6.

Tamo gde ona stoji
kraj je sveta
nepoznato se useljava tamo gde je rana
ali snovi i vizije
ludilo i rukopis munja
ove izbeglice odnekuda
čekaju dok se smrt ne rodi
onda razgovaraju –

7.

U kom smeru si krenuo
na severu je nadgrobni spomenik zelen
tamo raste budućnost
tvoje telo je molba u svemiru: dođi
izvor traži svoju vlažnu otadžbinu

savijena bez pravca je žrtva –

U stanovima smrti

Beše neko što je duvao u šofar

*I tonjenje se zbiva,
uzdizanja radi
Knjiga Zohar*

Beše neko
Što je duvao u šofar –
Zabacivao glavu unazad,
Kao što to rade srne, kao jeleni
Pre nego što se napiju na izvoru.
Duva:
Tekia
Izlazi smrt u uzdahu –
Ševarim
Semensko zrno pada –
Terua
Vazduh priča o svetlosti!
Zemlja kruži i sazvežđa kruže
U šofaru,
U koji neko duva –
A oko šofara gori hram –
A neko duva –
A oko šofara ruši se hram –
A neko duva –
A oko šofara miruje pepeo –
A neko duva –

Ruke

Ruke
Baštovana smrti,
Vi ste smrt iz kolenke kamilice,
Što uspeva na tvrdim ispašama
Ili na obronku,
Vi ste uzgajili tu neman staklenih bašta svoga zanata.
Ruke,
Što provaljujete u tabernakl tela,
Što grabite znakove tajni kao tigrovi zubi –
Ruke,
Šta ste vi to radile
Kad ste bile ruke male dece?
Da li ste držale usnu harmoniku, grivu
Konjića za ljuljanje, hvatale se za majčin skut u mraku,
Pokazivale na neku reč u dečjoj čitanci –
Na Boga možda, ili na čoveka?

Vi ruke davilačke,
Da li vam je bila mrtva majka,
Vaša žena, vaše dete?
Te ste u rukama samo još držale smrt,
U tim rukama davilačkim?

Odavno smo zaboravili da slušamo!

Isaija kaže: Pre nego što nastane, kazujem vam.
Isaija

Odavno smo zaboravili da slušamo!
Zar nas On nije posadio jednom da slušamo,
Kao travu na sprudu posadio, kraj večnoga mora,
A mi smo hteli da rastemo na sočnim livadama,
Kao salata da stojimo u vrtu oko kuće.

Ako i poslove imamo,
Koji nas daleko vode
Od Njegovog videla,
Ako i vodu iz cevi pijemo,
A ona se tek nestajući približava
Našim večno žednim ustima –
Ako i koračamo drumom,
Pod kojim i zemlju navodi na ćutnju
Neki pločnik,
Ne smemo prodati svoje uvo,
O, svoje uvo ne smemo prodati.
Čak ni na trgu,
U računanju prašine,
Neko je brzo poskočio
Na užetu čežnje,
Jer je nešto čuo,
Iz prašine je poskočio
I zasitio svoje uvo.

Pritisnite, o, pritisnite na dan razorenja
Na zemlju osluškujće uvo,
I ćućete, kroza san
Ćućete
Kako u smrti
Zapoćinje ųivot.